

се струпаха възъ менъ — вижте офицерина, вижте го! Стана на генералъ. О-хо-хо-хо!

Надойдоха още много деца. Усѣтихъ, че се задушавамъ. Като че съмъ цѣлиятъ съблѣченъ, земята като че се продънва подъ краката ми, азъ затъвамъ, затъвамъ. По едно време до самия мене се бѣлна шапчица. Ценка. Олеле и Ценка-чакъ. Умрѣхъ отъ срамъ. Хванахъ съ една ржка отпраното парченце и хукнахъ. Чакъ предъ вратника се спрѣхъ. Сега накжде, какво? Ако ме видятъ нашитѣ, на грѣсти ще ме счукатъ, ами я току да шавна на нѣкжде. Но кжде, кжде? Да ида у бабини., у вуйнини. Единъ гласъ прогълча нѣкжде по двора ни и азъ току се скрихъ задъ хамбаря. Прескочихъ после въ градината. Откжснахъ отъ плета единъ голѣмъ трънъ и опитахъ да закача разпраното парче, но нали е точно отзадъ, неудобно ми. Карамъ, карамъ и току се издрѣпне пакъ парчето. Най-после решихъ да се събуя. Огледахъ наоколо, отвързахъ ремъка и завчасъ свлѣкохъ панталонкитѣ. Но въ това време се шумна. Стиснахъ панталонкитѣ и ха да се скрия въ плѣвнята. Но огледахъ, че това било прасето — бутнало вратичката и иде да рови. Взехъ наново тръне и почнахъ тогава — отвсѣкжде закърпихъ парченцето, като съ малки карфички. Кърпя азъ и поглеждамъ да не ме види нѣкой. Най-после поуспокоенъ нахлузихъ пакъ новитѣ панталонки. Сега? Да ида всрѣдъ село — ще падне парченцето и ще стана за по-голѣмъ смѣхъ. Кжде мога да ида съ това едва прикачено парченце. Никжде, освенъ да се прибера дома и да си взема старитѣ панталони. Ами сега! Огледахъ въ двора, да не би да има нѣкой отъ нашитѣ, па запристѣпяхъ полечка къмъ мазата. Пристѣпямъ азъ, а трънчетата-боцъ, боцъно нѣма какво, ще се търпи. Влѣзохъ въ мазата и ето ти сгода. Вехтитѣ панталонки метнати така въ кюшето. Свѣтна ми нѣкакси предъ очитѣ. Вехтитѣ панталонки като че станаха нови. Обухъ ги набързо, а новитѣ за-